

пето. Миларовъ остана около 3 часа у мене. Бъбра много. Най-напредъ половинъ часъ за *vers solitaire*. Периодътъ на „тайнитъ мисли“. Драндаръ, каже, по-рано бѣше старосърбиянецъ, презрѣнъ индивидъ. Гюзелевъ „диваненце“, глупецъ, Каравеловъ, каже, го счита за глупакъ, да не съмъ говорѣлъ съ него, да съмъ просрочилъ ултиматума чакъ къмъ края на Събранието, всичко ще се поправи, обаче и азъ самъ щѣлъ съмъ да бжда нѣкога министъръ. Говори много лошо за Стоилова, хубавъ като момиче, по край княза — кукла и куклица, много си приличатъ; говори много езици, ала доброто сърдце, каже, се е покварило, дворцовиятъ въздухъ отравя, камарила(!), възгордѣлъ се и станалъ надмененъ, лекомислени дѣла — разпущането, каже, на първото Събрание, е по негова вина. Бъбра много и за неспособността на Начовича и за авантюриста Грековъ, баща му, каже, е грѣкъ отъ Станимака, майка му гагаузка. Азъ му отговорихъ, че тукашнитѣ хора много лъжатъ, нѣматъ понятие за дворцовия животъ, глупавото абдеритство, много клевети единъ за други, голѣмо недовѣрие, периодътъ на „тайнитѣ мисли“. Тайни мисли и за мене — Миларовъ отвърна, че и азъ съмъ билъ недовѣрчивъ, научилъ съмъ се отъ българитѣ, нѣма каже, нищо, само интриги отъ министерството на просвѣтата. Трѣбвало съмъ, каже, да посетя въ самото начало Славейкова. Азъ му съобщихъ за своитѣ постоянни намѣрения за заминаване. Говори ми за своя баща (Евтимовъ Николчовъ), потомъкъ, каже, на тѣзъ, които нѣкога сж владѣяли въ България, въ Цариградъ билъ главенъ терзия, родолюбецъ, единъ отъ основателитѣ на българската черква въ Цариградъ, ученикъ на Неофита Бозвелията (бъркаше неговия животописъ съ Неофита Рилски). За Каравелова — оригиналъ, честенъ, аферата Носсдѣ. За Цанкова безъ респектъ. За Български гласъ знаятъ, че азъ не съмъ вече отдавна сътрудникъ и изобщо че съмъ малко писалъ. Лудъ, обаче човѣкъ може отъ него да изкопчи истината. Много мирише на чесънъ, па може би и на пиетие.

Имахъ треска на обѣдъ и вечерята. Стоиловъ поиска да говори още съ мене, бѣхъ при него: казалъ днесъ на княза за моя ултиматумъ, князътъ билъ много огорченъ отъ аферата Ташикмановъ. Презъ нощта писахъ, макаръ и зле болень, рапортъ за проектитѣ на Гюзелева.

1 юний/20 май, вторникъ. Цѣлиятъ день бѣхъ боленъ, лежахъ на канапето, треска, лошо ми е на стомаха, подпухналостъ и отокъ на дѣсната страна, лѣкувахъ ги съ компреси. Сутринята дойде Касабовъ у мене. (Гюзелевъ и Мте Скобелева били вчера въ Народното събрание). Подиръ пладне бѣше Стоиловъ при мене — Горбановъ вчера ме навести. Кумани агитира за Утина. Днесъ върнахъ заплатата си — докато работата бжде изравнена, тревога между тукашнитѣ „гологанщики“, тѣзи франки били много чуденъ народъ, недостжп-